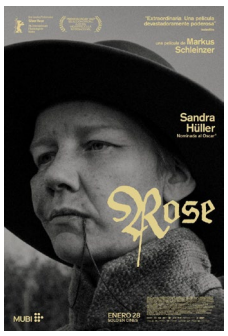
CINEBAIX
C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat
Segueix-nos a:

Rose

Direcció: Markus Schleinzer **Guió:** Markus Schleinzer, Alexander Brom **País:** Àustria **Durada:** 94 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Sandra Hüller, Caro Braun, Marisa Growaldt, Godehard Giese... **Música:** Tara Nome Doyle **Fotografia:** Gerald Kerkletz **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 20/11/2026
No recomanada per a menors de 12 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Doblada en espanyol / Versió original en alemany, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

A principis del segle XVII, un misteriós soldat arriba a un aïllat poble protestant d'Alemanya afirmant ser l'hereu d'una granja abandonada. Tot i que demostra ser un bon home i s'integra a la comunitat, les sospites dels pobletans sobre la seva identitat augmenten i obliguen a una venjança. (FilmAffinity)

CRÍTICA

A l'Alemanya del segle XVII, una dona troba una manera de reclamar el seu lloc al món, però el preu d'aquesta llibertat revela la violència amagada en les normes que sostenen l'ordre social

La Rose arriba a un llogaret alemany al mig de l'hivern, amb una cicatriu a la cara, diners a la bossa i la història necessària per reclamar una granja abandonada. Els veïns creuen que és un home; ella fa anys que viu com a tal, primer a l'exèrcit i ara entre camperols que mesuren el valor de cada persona per la seva feina, la seva fe i la seva capacitat d'obeir. Sandra Hüller construeix la Rose des del cos: els moviments secs, l'esquena recta, la mirada que calcula abans de respondre. El seu treball fa visible l'esforç d'una vida sencera dedicada a sobreviure sota una identitat que també la protegeix.

La pel·lícula se situa al segle XVII, després de la Guerra dels Trenta Anys, però el seu món sembla desenterrat d'una època remota. La fotografia en blanc i negre de Gerald Kerkletz converteix la granja, els camps i l'església en peces d'una vida austera, marcada per la fusta, el fang i la neu. Schleinzer compon cada escena amb una calma severa; els rostres i els gestos ocupen el centre mentre la veu d'una narradora relata els fets i, alhora, posa en dubte la manera de jutjar-los. Hi ha ressons de *La pasión de Juana de Arco* i *La palabra*, de Carl Theodor Dreyer, en l'atenció al rostre, la fe i el preu de desafiar una autoritat que es proclama divina.

La Rose obté la granja gràcies a la seva disciplina i es guanya la confiança dels vilatans quan mata un os que amenaça un noi. L'ordre comença a admetre-la quan pot ser útil. Després, un granger veí li ofereix terres a canvi que es casi amb la seva filla Suzanna (Caro Braun). La dona queda convertida en part d'un contracte, una peça necessària perquè la propietat i el cognom continuïn passant d'una generació a una altra. Hüller i Braun troben en aquesta unió una intimitat cautelosa, feta de silencis i mirades, que comença com un acord pràctic i acaba obrint un espai propi per a totes dues.

L'arribada inesperada d'un nadó altera el destí de la família i deixa preguntes que la pel·lícula es nega a tancar. La Rose no sap qui és el pare; la Suzanna guarda silenci. Schleinzer tampoc no ofereix una explicació que ordeni el misteri. Aquesta decisió perllonga la incertesa del relat i evita que l'embaràs es torni una solució senzilla per a les tensions de la parella. El nen comporta una promesa de continuïtat, però també exposa el pes d'una societat que només reconeix les dones quan poden complir les funcions que els assigna.

La pel·lícula genera ràbia perquè entén que les regles no són una abstracció innocent. Organitzen qui pot posseir la terra, formar una família i decidir quina vida es mereix protecció. Quan algú les infringeix, la violència apareix com a defensa d'un ordre que ja exerceix violència cada dia. La Rose aconsegueix per un temps treballar, casar-se i construir una família, però cada pas depèn que el món la llegeixi com a home. La llibertat que troba és real i alhora fràgil.

Schleinzer dirigeix amb rigor i sense pressa. De vegades porta les seves imatges religioses cap a una solemnitat massa grandiloqüent, però la interpretació de Hüller sosté la pel·lícula fins i tot quan el relat frega el melodrama. ***Rose*** mai no es deixa reduir a una explicació única. Pot ser pragmàtica, afectuosa, orgullosa i vulnerable, sovint en el mateix gest. La cinta mira de cara la crueltat de les convencions i troba, en l'obstinació d'una dona, una forma de bellesa que no depèn que el món la comprengui.

André Didyme-Dôme – rollingstone.com